

RECENZJA PRACY DOKTORSKIEJ mgr MAŁGORZATY KUSTOSZ-PIĄTOSY

Podstawowe dane osobowe recenzenta

Wrocław, dnia 20.11.2018 r.

dr hab. Izabela Jeżowska, prof. AST

Dziedzina: sztuki muzyczne

Dyscyplina: wokalistyka

Zleceniodawca opinii

Rada Wydziału Wokalno-Aktorskiego Akademii Muzycznej im. Stanisława Moniuszki w Gdańsku, pismo z dnia 14 września 2018 roku.

Dotyczy

- Uchwały nr 02/2014 Rady Wydziału Wokalno-Aktorskiego Akademii Muzycznej im. Stanisława Moniuszki w Gdańsku z dnia 29 kwietnia 2014 roku w sprawie wszczęcia postępowania o nadanie stopnia doktora sztuk muzycznych w dyscyplinie artystycznej *wokalistyka* mgr Małgorzacie Kustosz-Piątosie,
- Uchwały nr 04/2014 Rady Wydziału Wokalno-Aktorskiego Akademii Muzycznej im. Stanisława Moniuszki w Gdańsku z dnia 29 kwietnia 2014 roku w sprawie wyznaczenia recenzenta w osobie dr hab. Izabeli Jeżowskiej,

Do nadesłanego mi przez przewodniczącego Rady Wydziału pisma sygnowanego datą 14.09.2018 roku, nawiązującego do uchwały nr 4/2014 z dnia 29.04.2014, powołującej mnie do pełnienia funkcji recenzenta pracy doktorskiej **Pani mgr Małgorzaty Kustosz-Piątosy** została dołączona dokumentacja z posiedzeń Rady Wydziału wraz z wyżej wymienionymi uchwałami.

Podstawowe dane o kandydatce

Mgr Małgorzata Kustos�-Piątosa urodziła się [REDAKTOWANE] w Nysie. Jest absolwentką Państwowej Szkoły Muzycznej I st. w Gliwicach w klasie fortepianu (ukończona w 1970 roku), Państwowej Szkoły Muzycznej II st. im. Fr. Chopina w Warszawie w klasie śpiewu solowego prof. Alicji Marczak-Faberowej (ukończona w 1983 roku), Uniwersytetu Warszawskiego (studia na Wydziale Geografii i Studiów Regionalnych, ukończone w 1981 roku) oraz Akademii Muzycznej im. Feliksa Nowowiejskiego w Bydgoszczy na Wydziale Wokalno-Aktorskim w klasie prof. Alicji Marczak-Faberowej (dyplom w 1989 roku).

W roku 1980 rozpoczęła pracę w Warszawskiej Operze Kameralnej w Zespole Madrygałowym pod dyr. Józefa Boka. W latach 1983 - 2006 była etatową solistką WOK. W latach 1988 - 1998 współpracowała z Filharmonią im. Romualda Traugutta w Warszawie pod kierownictwem artystycznym Tadeusza Kaczyńskiego, zaś w latach 1989 - 2001 współpracowała jako solistka z Estradą Kameralną Filharmonii Narodowej.

Oprócz działalności koncertowej Małgorzata Kustos�-Piątosa zajmuje się również działalnością pedagogiczną i organizacyjną, prowadzeniem warsztatów wokalnych oraz pracami eksperckimi i jurorskimi (od 1997 roku pracuje w Zespole Państwowych Szkół Muzycznych im. Fr. Chopina w Warszawie w Sekcji Piosenki /obecnie Wydział Wokalno-Estradowy/, od roku 2000 pełni funkcję Kierownika tej Sekcji /Wydziału/). Jej uczniowie zdobywają nagrody na wielu konkursach wokalnych w Polsce.

Otrzymała kilkakrotnie Nagrody Dyrektora Szkoły, a także Nagrodę Indywidualną Dyrektora Centrum Edukacji Artystycznej za szczególny wkład w rozwój Edukacji Artystycznej w Polsce. Jest wpisana na listę ekspertów decyzją Ministra Edukacji Narodowej, pracowała w Zespole Ekspertów opracowujących nowe podstawy programowe dla szkolnictwa artystycznego.

Przebieg pracy zawodowej

- działalność artystyczna

Kandydatka przedstawiła czytelne zestawienie swojego dorobku artystycznego, zawierając liczne występy w przejrzystych i profesjonalnie utworzonych tabelach. Można się z nich dowiedzieć, że w latach 1980 - 2006 w ramach pracy w Warszawskiej Operze Kameralnej w Zespole Madrygałowym pod dyr. Józefa Boka, wzięła udział w 687 koncertach i przedstawieniach (w zespole solistów, w partiach zespołowych lub w chórze). Natomiast tabela podsumowująca działalność solową w WOK w latach 1980 - 2001 liczy 58 pozycji. W ciągu dziesięcioletniej współpracy (1988 - 1998) z Filharmonią im. Romualda Traugutta w Warszawie występów solowych i ensemble było 18 (m.in. „Czarodziejski flet” w reżyserii Ryszarda Peryta), zaś w czasie dwunastoletniej (1989 - 2001) współpracy z Estradą Kameralną Filharmonii Narodowej występów było aż 2524 (czasem po 250 wystawień jednego tytułu w szkołach podstawowych i ponadpodstawowych oraz muzycznych). Oprócz pieśni i muzyki baroku, można wśród nich znaleźć takie tytuły operowe jak: „La serva padrona”, Bastien i Bastienne”, „Cud mniemany, czyli Krakowiacy i Górale”, „Aptekarz”, „Verbum nobile”, „Echo w lesie” oraz „Sprzedana narzeczoną”.

b) działalność naukowo-dydaktyczna, pedagogiczna i organizacyjna

Działalność pedagogiczna i organizacyjna nie podlega ocenie, jednak stanowi pozytywne uzupełnienie sylwetki Kandydatki.

Jej droga zawodowa jako pedagoga rozpoczęła się w 1997 roku, w Zespole Państwowych Szkół Muzycznych im. Fr. Chopina w Warszawie w Sekcji Piosenki /obecnie Wydział Wokalno-Estradowy/, od roku 2000 pełni funkcję Kierownika tej Sekcji /Wydziału/. Uczniowie Małgorzaty Kustosz-Piątosy zdobyli od 2000 roku 39 nagród. Doktorantka zorganizowała kilkadziesiąt koncertów z różnych okazji (w tym recitali dyplomowych) oraz zajmowała się przygotowaniem wokalnemu uczniom.

Kilkakrotnie pełniła funkcję członka jury u konkursach i festiwalach, była również dyrektorem I i II Musical Art Festiwalu w Warszawie.

Sporo miejsca w dorobku naukowo-organizacyjnym zajmuje przygotowanie i organizacja konferencji naukowych. W latach 2003 - 2011 było tych konferencji 15. Do prac organizatorskich zaliczyć można również przygotowanie merytoryczne i organizacyjne

licznych warsztatów wokalnych, prowadzonych przez Annę Serafińską, Artura Barcisia, Adama Sztabę czy Hannę Banaszak.

Jako autor pani Kustosz-Piątosa wystąpiła w 2004 roku na I Ogólnopolskiej Konferencji Naukowej „Literatura Muzyczna XX wieku we współczesnej szkole” w Akademii Muzycznej im. K. Szymanowskiego w Katowicach.

Doktorantka jest aktywnym członkiem Polskiego Stowarzyszenia Pedagogów Śpiewu, uczestniczyła wielokrotnie w Kursach Pedagogiki Wokalnej oraz konferencjach, sesjach i sympozjach naukowych organizowanych przez PSPŚ.

Niewątpliwie mgr Małgorzata Kustosz-Piątosa jest pedagogiem niezwykle zaangażowanym, podchodzącym do swojej pracy z pasją i oddaniem, co przełożyło się na jej uznaną pozycję wśród pedagogów śpiewu.

OCENA PRACY DOKTORSKIEJ

Praca doktorska mgr Małgorzaty Kustosz-Piątosy pt. **„Techniczne i interpretacyjne zagadnienia wykonawcze w kontekście stylów muzycznych wykorzystanych w wybranych piosenkach dla dzieci z muzyką Jerzego Wasowskiego”** składa się z dzieła artystycznego zarejestrowanego na nośniku elektronicznym (płyta CD „Dziecięcy, kolorowy świat”) oraz opisu, stanowiących łącznie pracę pod wspomnianym tytułem.

Dzieło artystyczne

Dzieło artystyczne stanowi 15 piosenek dziecięcych Jerzego Wasowskiego:

- 1. *Wiwat zima*** (1952) / sł. Zbigniew Przyrowski (1:05)
- 2. *Piosenka o książeczce*** (1954)/ sł. Lucyna Krzemieniecka (1:30)
- 3. *Muzykalny zastęp*** (1957) / sł. Roman Pisarski (2:16)
- 4. *Polka warszawska*** (1958) / sł. Natalia Kuczyńska (1:46)
- 5. *Śnieg i pęd*** (1961) / sł. Aleksander Rymkiewicz (2:54)
- 6. *Mam przyjaciela*** (1965) / sł. Barbara Lewandowska (2:10)
- 7. *Gra w piłkę*** (1966) / sł. Stanisław Szydłowski (1:56)
- 8. *Uliczne sygnały*** (1966) / sł. Maria Szypowska (1:48)
- 9. *Odmieniony świat*** (1968) / sł. Stanisław Szydłowski (3:28)

10. *Ciasteczek zjadłbym sześć* (1969) / sł. Eric Linklater, tłum. i sł. Andrzej Nowicki (1:32)
11. *Różowy balonik* (1971) / sł. Wanda Chotomska (3:12)
12. *To znaki drogowe* (1977) / sł. Anna Bernat (2:34)
13. *Zabierz pieska na spacer* (1982) / sł. Krystyna Wodnicka (2:12)
14. *Piosenka o książeczce* (1954) / sł. Lucyna Krzemieniecka (1:50)
15. *To znaki drogowe* (1977) / sł. Anna Bernat (1:56)

Kandydatka zarejestrowała je w studio nagrań (większość w studio Dariusza Leonowicza *Darex* w aranżacjach Jakuba Lubowicza - wszystkie utwory z wyjątkiem piosenek nr 3, 14 i 15) oraz w studio Marka Błaszczyka (w jego aranżacjach - piosenki 3, 14 i 15). W piosenkach 10, 11 i 13 Artystce towarzyszy jej były uczeń - aktor dysponujący barytonem - Kamil Banasiak. Do wszystkich piosenek mastering wykonał Dariusz Leonowicz.

Aranżacje Jakuba Lubowicza zachowują cechy charakterystyczne i klimat utworów Jerzego Wasowskiego, ale wykorzystują nowe instrumentarium. Podstawę harmoniczną stanowi fortepian i sekcja rytmiczna (perkusja i kontrabas), w niektórych utworach aranżacja jest wzbogacona o gitarę, dzwonki, sekcję smyczkową, pianino elektryczne, organy i dodatkowe instrumenty perkusyjne.

Aranżacja Marka Błaszczyka wzbogaca utwory o nowe style - w piosence „Znaki drogowe” wprowadzono guahirę, stylizując utwór w kierunku muzyki afrokubańskiej, zaś w „Piosence o książeczce” zastosowano delikatną instrumentację i zwolnione tempo, aby nadać jej charakter kołysanki.

Większość utworów nagrano w oryginalnych tonacjach, niektóre zostały zmienione, co pozwoliło na lepsze wyeksponowanie indywidualnych warunków głosowych.

Piosenki nagrywane były w przeciągu pół roku, równolegle odbywały się próby i spektakle „Różowego balonika” - dwie części zarejestrowane na DVD (z Teatru SCENA, z czerwca 2016) zostały również dołączone do dzieła artystycznego.

Kolejność utworów dzieła artystycznego ułożona jest w większej części w porządku chronologicznym, co jest zabiegiem przemyślanym, i w pewnym sensie logicznym. Dwie ostatnie piosenki - powtórzone utwory nr 2 i 12 - umieszczone zostały na końcu, ale w zmienionych aranżacjach. Słuchacz znający spektakl „Różowy balonik”, mógłby oczekiwać kolejności zgodnej z układem piosenek w przedstawieniu.

Doktorantce udało się - zgodnie z zamierzeniem - zbudować pewnego rodzaju opowieść muzyczną dla dzieci, dostatecznie urozmaiconą, mimo faktu, że wszystkie utwory są autorstwa

jednego kompozytora. Jest to zasługą samej muzyki mistrza Wasowskiego, ale także zróżnicowanej interpretacji Wykonawczynie. Pomimo pozornej prostoty tekstów, skierowanych do młodych odbiorców, płyta stanowi dobry przykład połączenia „słowa z dźwiękiem”¹, co udało się osiągnąć dzięki dbałości o dobrą dykcję i artykulację, a także dzięki wspomnianej wyżej klarownej i nieprzekombinowanej interpretacji Wykonawczynie. Odnośnie tej interpretacji - sama Artystka zauważa, że „sterylne” warunki studia nagrań nie sprzyjały zabawie dźwiękami i naturalnej ekspresji, jaką udawało się wytworzyć podczas spektakli. Problemem było zmuszenie się do zachowania odpowiedniej postawy i nieodchylania ciała od mikrofonu, a większe emocje wyzwalały się w trakcie nagrywania duetów. Porównując nagranie, będące dziełem artystycznym z nagraniem spektaklu „Różowy balonik”, mogę potwierdzić, że w nagraniu studyjnym jest mniej ekspresji i naturalnej zabawy, za to warstwa wokalna jest bardziej dopracowana pod kątem technicznym (rzadziej pojawia się chryпка i niekontrolowane zwiększenia dynamiki w niektórych dźwiękach).

Należy na chwilę zatrzymać się przy rodzaju emisji Doktorantki w wykonaniu piosenek dziecięcych Wasowskiego. Wykonawczynie ma wykształcenie wokalne klasyczne (przez 26 lat śpiewała zawodowo w Warszawskiej Operze Kameralnej i Estradzie Kameralnej Filharmonii Narodowej), zaś tonacje, jak i estradowy charakter piosenek wymagał uzyskania barwy prostszej, bardziej piosenkarskiej. Małgorzata Kustosz-Piątosa opisuje to doświadczenie jako „dość trudne, ale ciekawe”; bazą do poszukiwań nowych brzmień w eksperymentach głosowych było zachowanie poprawnego podparcia oddechowego. Niewątpliwie do osiągniętego wyniku przyczyniła się długoletnia praca pedagogiczna na Wydziale Wokalno-Estradowym ZSMP II st. w Warszawie, gdzie demonstrowanie głosem piosenek wymagało przestawienia się z emisji operowej do śpiewu estradowego. Pisząc „osiągniętego wyniku” mam na myśli unikanie maniery operowej, mimo zastosowania podczas nagrywania płyty obu rodzajów emisji: klasycznej i piosenkarskiej. Emocje podkreślane są częstą zmianą barwy głosu, aczkolwiek najczęściej stosowany jest rejestr piersiowy i mix (jedynie we fragmentach o wyższej tessiturze przy dodatkowo zwiększonym tempie, głos przestawia się na technikę klasyczną w rejestrze głowowym).

Piosenkarski sposób wykonawczy, zwłaszcza w niższych dźwiękach skali, wymagał od Wokalistki większej uwagi artykulacyjnej, dbałości o bliskość dźwięku i zachowanie równowagi między wykorzystaniem rezonatorów piersiowych i głowowych.

---

¹ „Po to łączą słowo z dźwiękiem kompozytor i ten drugi” - cytat z piosenki „Piosenka jest dobra na wszystko” z Kabaretu Starszych Panów

Najwięcej trudności - w moim mniemaniu - sprawiły Doktorantce fragmenty oscylujące wokół dźwięków przejściowych skali, które zdecydowała się wykonać rejestrem piersiowym, a więc leżące na jego górnej granicy. Tam najczęściej pojawiała się niepokojąca chryпка, sprawiająca wrażenie nieco zmęczonego głosu. W tych fragmentach skali czuło się również niedosyt blasku, a głos wydawał się czasem nieco matowy i zduszony. Bez niepotrzebnych przydźwięków i zdrowo brzmią natomiast czysto piersiowe fragmenty, ale przede wszystkim głowowe - śpiewane czysto klasyczną techniką. Być może chropowatość (słyszalna w piosenkach: „Wiwat zima”, „Śnieg i pęd”, „Gra w piłkę”, a zwłaszcza „Mam przyjaciela”) wynika z zastosowania charakterystycznej barwy, użycia wykrzyknień, dźwięków onomatopeicznych, przeforsowania fraz o charakterze recytatywnym, czy przedobrzenia interpretacji aktorskiej w obrębie ilustracji dźwięków (np. „meee” pomiędzy frazami śpiewanymi na wibracji). Zdecydowanie bardziej podoba mi się miękka barwa głosu Doktorantki, zachowana na szczęście w większości utworów.

Te niewielkie niedociągnięcia nie umniejszają wizji artystycznej, a wręcz mogą być uznane za element interpretacji. Dzięki zastosowaniu wspomnianych urozmaiceń (dźwięki naśladujące głosy zwierząt: szczekanie psa, mruczenie, skomlenie, beczenie koziołka, chrapanie niedźwiedzia, dźwięki charakterystyczne: okrzyki radości lub grozy, gwizdanie, śmiech) utwory stają się przecież bardziej atrakcyjne dla młodego odbiorcy. Niewątpliwie na całym zapisie CD Artystka zbudowała własną wizję i przełożyła ją na autorską interpretację wokalną prostych, lecz niosących przekaz edukacyjny tekstów do genialnej muzyki Wasowskiego - wizję spójną i pełną szczerości przekazu artystycznego.

Stwierdzam, że w dziele artystycznym Małgorzata Kustos�-Piątosa w konsekwentny sposób zrealizowała założoną i opisaną przez siebie koncepcję wykonawczą, czytelnie i sugestywnie przekazując nastrój i charakter każdej z dziecięcych piosenek, dzięki zachowaniu poprawności śpiewu, urozmaicenia linii wokalnej bogatą interpretacją oraz dbałości o słowo, będące nośnikiem emocji.

Podsumowując część recenzji dotyczącą oceny dzieła artystycznego stwierdzam, że kształt muzyczny dzieła oraz sztuka wykonawcza Kandydatki nie budzą w moim przekonaniu zastrzeżeń merytorycznych, a jego specyfikę i założony cel artystyczny dokumentuje w sposób logiczny i precyzyjny część opisowa pracy doktorskiej.

Część opisowa

Do dzieła artystycznego w postaci płyty, została dołączona obszerna (licząca 253 strony) praca pisemna, będąca jego opisem. Praca składa się ze wstępu, czterech rozdziałów, zakończenia, bibliografii i czterech aneksów.

Konstrukcja pracy jest logiczna i poprawna pod względem metodologicznym, praca podobnie jak wykaz dorobku - obfituje w tabele i zestawienia. Pod względem koncepcji opis dzieła został opracowany konsekwentnie i rzeczowo.

Brakuje nieco streszczenia w języku angielskim.

We wstępie Autorka określa cele badawcze opisu dzieła artystycznego - dotarcie do jak największej liczby piosenek dziecięcych, stworzenie tabeli zawierającej wszystkie dostępne informacje, ułożone chronologicznie, nagranie 13 miniatur na płytę CD, wielowymiarowa analiza nagranych piosenek, podkreślenie zagadnień związanych z kształceniem oraz usystematyzowanie informacji na temat całej twórczości Jerzego Wasowskiego - które to cele wraz z ich realizacją służą udowodnieniu postawionej tezy, iż piosenki dziecięce Jerzego Wasowskiego stanowią integralną część całego dorobku kompozytora. Autorka podkreśla, że Wasowski traktuje poważnie młodych odbiorców, a twórczość dla dzieci ma wysoce artystyczny wymiar i oddziałuje wielokierunkowo na melomanów, kształtując dobry gust muzyczny przyszłych odbiorców tej sztuki.

Rozdział pierwszy przybliży sylwetkę oraz twórczość Jerzego Wasowskiego (z podziałem na poszczególne jej okresy i dziedziny: okres II wojny światowej, Teatrzyk Eterek, Kabaret Szpak, Kabaret Starszych Panów, Divertimento, twórczość filmowa, Kabaret Dudek, Deszczowa suita, Cykl Teatr Nieduży, Cykl Opowieści Starszego Pana, Rewia Pani X przeprasza, Kabaret Jeszcze Starszych Panów, Telefon Zaufania, oraz - zupełnie osobno - ostatnia wspólna piosenka Wasowskiego i Przybory).

Rozdział drugi jest poświęcony mało znanemu obliczu kompozytora, którego dotyczy dysertacja - mianowicie twórczości dla dzieci. W rozdziale zawarte są tabele: chronologiczne zestawienie twórczości dziecięcej Jerzego Wasowskiego (imponująca liczba 230 piosenek), a także analiza tej twórczości. W tabeli ujęci są również autorzy tekstów piosenek dziecięcych (trzydzieści osiem nazwisk osób z którymi współpracował plus nazwisko Wojciecha Młynarskiego, który dopisał tekst do muzyki już po śmierci kompozytora). Autorka pokrótce przedstawia sylwetki większości tych twórców, a w kolejnych tabelach - efekty ich współpracy z Wasowskim, spis piosenek w słuchowiskach radiowych oraz ich zestawienie w poszczególnych latach. Kolejna tabela zapoznaje czytelnika z nagraniami archiwalnymi piosenek dziecięcych Wasowskiego z podziałem na spektakle teatralne i telewizyjne i piosenki

samodzielne. Jakby tego było mało - tabelom towarzyszą wykresy, przedstawiające powstawanie tych piosenek w poszczególnych latach. W rozdziale znajdujemy również tabelę podsumowującą aktywność kompozytorską w twórczości dziecięcej Wasowskiego w latach 1950 - 1982 i wykres tej aktywności. Dobrze, że Doktorantka scharakteryzowała słownie twórczość Wasowskiego przeznaczoną dla dzieci, bo tabele nieco przytłoczyły ten rozdział.

Analizę piosenek dziecięcych w nowych aranżacjach, Autorka również rozpoczyna obszerną tabelą, by następnie przejść do rozdziału trzeciego, a więc różnorodności stylów muzycznych w aranżacjach i analizy środków muzycznych wraz z przykładami nutowymi (rzecz jasna - z wykorzystaniem tabel). Sporo przydatnych informacji zawiera podsumowanie tej części pracy, podkreślające punkty wspólne twórczości dziecięcej na podstawie analizy piosenek i ich tekstów: tonacje durowe, metrum parzyste (polka, krakowiak, swing) i trójdzielne (walc), szybkie tempo, krótka fraza, budowa zwrotkowo-refrenowa, powtórzenia motywów rytmicznych i melodycznych, elementy ilustracyjne (onomatopeja), skale dostosowane do możliwości głosowych dzieci, ambitus w okolicy oktawy, melodyjność, rytm ósemkowy, przebiegi sekundowe (często półtonowe), środki aranżacyjne pobudzające wyobraźnię. Doktorantka w dalszej części rozdziału trzeciego analizuje aranżację i instrumentację oraz wykonawcze środki interpretacji w partiach wokalnych, w nawiązaniu do archiwalnych realizacji piosenek dziecięcych. Rozdział trzeci kończy podrozdział dotyczący współczesnych tendencji wykonawczych i rokowania na przyszłość w odniesieniu do obecnej sytuacji na rynku muzyki dziecięcej w Polsce, ten zaś zakończony jest pod-podrozdziałem skupiającym się na przedstawieniu „Różowy balonik” w teatrze SCENA w Domu Literatury w Warszawie. Mimo uporządkowania i usystematyzowania (głównie dzięki nagromadzeniu tabel i wykresów) - cały trzeci rozdział daje odczucie przeładowania treścią i można w nim było pominąć mniej istotne szczegóły, nie odnoszące się bezpośrednio do tematu pracy.

Rozdział czwarty to niejako sprawozdanie z realizacji dzieła artystycznego - opis koncepcji aranżacyjnej i wykonawczej oraz clou pracy - omówienie zagadnień wykonawczych i interpretacyjnych w realizacjach piosenek.

Może nieco dziwić (zwłaszcza w rozdziale czwartym), pisanie o sobie w trzeciej osobie („solistka zachowała oryginalną tonację”, „wokalistka pod wpływem emocji zmienia minimalnie melodię”, „wykonawczynie osiąga efekt naśladowania beczącego koziołka”). Taki sposób pisania przypomina charakterem recenzję, zwłaszcza we fragmentach podkreślających pozytywny element wykonawczy („perfekcyjna artykulacja”). Widać, że Autorka stara się tej trzeciej osoby unikać (przeważają imiesłowy - nieosobowe przymiotnikowe bierne formy

czasowników typu „zastosowano” - najliczniej występujące słowo), niemniej pojawia się dość często.

W Podsumowaniu Małgorzata Kustoszu-Piątosa ponownie podkreśla, że dokonane, opracowane i opisane badania udowodniły postawioną przez nią tezę, iż piosenki dziecięce Jerzego Wasowskiego o niewątpliwym wymiarze artystycznym stanowią integralną część całej twórczości kompozytora. Zwraca także uwagę na edukacyjny aspekt tych utworów, gdyż zebrane przez nią materiały nutowe już służą młodym adeptom sztuki wokalne do zdobywania wiedzy technicznej, stylistycznej i interpretacyjnej, pogłębianiu znajomości literatury muzycznej bazującej na wartościowych tekstach i ogólnemu rozwojowi muzycznemu na różnych etapach zaawansowania.

Bibliografia jest wystarczająca, konkretna i rzeczowa (można było pokusić się o oddzielenie słowników i leksykonów jako materiałów źródłowych oraz zaliczenie do tej grupy również zebranych materiałów nutowych, a także zaznaczenie w nagłówku „Czasopisma”, że wykorzystane artykuły pochodzą ze źródeł internetowych.

Aneks 1 to wykaz twórczości Jerzego Wasowskiego dla dorosłych, Aneks 2 - dla dzieci - oba rzetelnie i szczegółowo opracowane. Aneks 3 zawiera spis piosenek wykorzystanych do analizy w rozprawie doktorskiej, zaś Aneks 4 stanowi dzieło artystyczne „Dziecięcy kolorowy świat” w formie płyty kompaktowej wraz z dołączoną płytą DVD ze spektaklu „Różowy balonik” (z wyszczególnioną obsadą).

Całość pracy napisana jest poprawnym, starannym językiem - w opisie dzieła artystycznego nie ma błędów ani literówek, co dla mnie jest wielkim walorem. Wysoko oceniam technikę pisania oraz trafność wypowiedzi (czasami powtarzane są te same stwierdzenia i wnioski - taki zabieg pozwala czytelnikowi lepiej zapamiętać ważną kwestię, ale w dysertacji bywa zbyt częsty). Jak na pracę, będącą opisem dzieła ARTYSTYCZNEGO liczba zawartych w niej tabel i wykresów robi wrażenie. Temat został zgłębiony z niezwykłą, godną podziwu dokładnością, wyczerpująco opisując temat (a nawet zahaczając o tematy pokrewne), ponadto wypełnił lukę w polskiej literaturze przedmiotu na temat wykonawstwa tego dzieła twórczości Jerzego Wasowskiego. Warto więc, by praca znalazła szersze grono odbiorców. Cieszy mnie fakt, że Autorka zamierza kontynuować badania nad twórczością tego kompozytora - zachęcam tym samym (jako wielbicielka i również propagatorka sztuki

kompozytorskiego Jerzego Wasowskiego) do dalszych poszukiwań oraz prezentacji ich efektów.

Opis dzieła został logicznie opracowany pod względem koncepcji, a zaprezentowana wiedza Autorki w pełni wykazuje dogłębną znajomość przedmiotu prezentowanej tematyki - praca spełnia więc wymagania formalne dotyczące konstruowania pisemnych prac naukowych.

Podsumowując ocenę dzieła artystycznego stwierdzam, że kształt muzyczny dzieła oraz sztuka wykonawcza Kandydatki nie budzą w moim przekonaniu zastrzeżeń merytorycznych, zaś część opisowa pracy doktorskiej w sposób wyczerpujący dokumentuje jego specyfikę i założony cel artystyczny.

Konkluzja

Praca doktorska mgr Małgorzaty Kustosz-Piątosy – zarówno zaprezentowane dzieło artystyczne, jak i jego opis - stanowi wielce ciekawy, w pełni oryginalny materiał, który oceniam pozytywnie.

Dzieło prezentuje wymagany poziom artystyczny, a opis dzieła udowadnia rozległą wiedzę teoretyczną Doktorantki. Praca doktorska wnosi wiele interesujących treści w rozwój reprezentowanej dyscypliny artystycznej, jak i całej dziedziny sztuk muzycznych.

Tym samym, niniejszym stwierdzam, że praca doktorska Pani mgr **Małgorzaty Kustosz-Piątosy** spełnia wymagania ustawy.

Stawiam wniosek o jej przyjęcie.

dr hab. Izabela Jeżowska prof. AST